

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 2. An quando ab Ordinario committitur extraneo Sacerdoti licentia
assistendi matrimonio de præscitu proprii Parochi, vel præmissis
denuntiationibus, valeat matrimonium, si Parochi præscitus, vel ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

hunc alii complures: atqui matrimonium est favorabile, & assistentia illi præstita ab alio Sacerdote modicum, aut nullum præjudicium affert Parocho: ergo operantur consensum, seu legitimam licentiam. 2. Quia ubi licentia requiritur in actu, sufficit tacita, & præsumpta ex ratihabitione de præsentibus, arg. C. fin. de offic. Vicar. in 6. & multis probat Jo. Lupus rubr. de donat. §. 68. n. 27. cum aliis.

3. Quia eodem tenore C. omnis utriusque sexus citat. requiritur licentia proprii Sacerdotis, ut alienus Sacerdos possit Confessiones audire, & tamen sufficit licentia tacita, quæ habetur ex ratihabitione de præsentibus, ut docent Cajetan. Sum. V. absolutio, Sylvest. Confessio. q. 6. & q. 15. Rosella Confessio Sacramentalis 3. n. 31. Sotus 4. d. 18. q. 4. a. 3. Navar. Sum. c. 9. Sanch. l. c. Ledesm. Henriq. Ang. alique complures: ergo etiam sufficit in matrimonio: Unde La-Croix l. 6. p. 3. n. 735, qui obtinuit, inquit, licentiam, ut inire possit coram Parocho S. Petri, si ineat coram Parocho S. Martini, assistentia tum est valida, si designatio Parochi S. Petri est facta in gratiam petentis; nam est tacita, & implicita licentia, ut etiam alium adeat: si autem hæc licentia esset facta ex speciali causa movente ad designandum Parochum S. Petri, ita ut non dimississet ad

R. P. Leonardelli Soc. Jesu.

alium, assistentia erit invalida. Gob. n. 325, & conforme est dictis l. 6. p. 2. n. 2241. Hæcille. Plura hæc de re videri possunt in Cas. 51. part. 1. Decisionum practicarum &c.

Ad 2. Q. Videtur non valere 456 matrimonium, si, quando datur licentia assistendi, præmissis denuntiationibus, aut præscitu proprii Parochi, omittantur denuntiationes, aut Parochi præscitus; quia quando conceditur licentia sub certa forma, quæ non observatur, invalida est data licentia, hoc ipso, quòd hæc non operetur ultra mentem concedentis, Nihilominus,

Dicendum est cum Gloss. Clem. 1. de offic. deleg. V. repererit. Abb. n. 19. Navar. Sum. c. 27. n. 37. ubi ait, id esse receptissimum. Covar. C. Alma mater. 1. p. §. 9. n. 8. de sent. excomm. in 6. Innoc. C. fin. de præsumpt. & C. prudentiam, n. 9. vers. etsi contrarium &c. Felin. n. 29. Sanch. l. 3. D. 33. n. 3. Avers. q. 6. S. 4. §. ult. La Croix l. 6. p. 3. n. 732. aliisque, matrimonium eo in casu validum esse, si quidem vera nullum subsit impedimentum dirimens. Ratio est, quia quoties exprimitur in commissione forma juris communis, eo modo, quo de jure inest, non est mens, & intentio committentis inducere novam formam, & conditionem strictè talem, sed censetur tantum

R r r

apponi

apponi tanquam modus, & admonitio quædam, ut serventur ea, quæ de jure servanda sunt; & ratio ulterior est, quia expressio ejus, quod tacitè inest, nil prorsus operatur, *cap. signific. de elect. l. 3. de leg. 1. Conditiones, quæ extrinsecus, ff. de cond. & demonst. licet enim non exprimeretur, jure subintelligebatur: Cùm ergo sit jure communi expressa illa forma præmissis denuntiationibus, cap. fin. de clandest. despons. & Trid. Sess. 24. c. 1. de matr. dum exprimitur in licentia, ea forma non est conditio, & restrictio licentiæ, sed admonitio, ut servetur: Quare cùm neque in citt. cap. fin. nec in Trid. præscribantur monitiones tanquam aliquid pertinens ad essentiam matrimonii, illarum omisio nec vitiabit licentiam, nec matrimonium, etiam non præmissis denuntiationibus, utpote non pertinentibus ad essentiam matrimonii. Ex hoc ipso capite inferunt citt. DD. commissione facta Judici, ut condemnet Titium, si Petrus probaverit debitum, valere sententiam Judicis condemnantis, Petro non probante, quia est conditio, quæ de jure inerat. Similiter, si in delegatione dicatur, Confero Beneficium Petro, si fuerit idoneus, non esse conditionem, quia jure communi inerat, nec nova idoneitas jure communi non requisita, exprimitur, ac proinde actum contra gestum valere. Unde patet responsio ad ra-*

tionem dubitandi suprâ insinuatam. Id enim verum est, quando ea forma, posita in commissione, non est forma juris communis, sed nova, tunc enim importat conditionem, qua non servata, invalida est licentia conditionata.

Idem videtur dicendum de præscitu proprii Parochi, & salvis juribus Parochialibus, videlicet esse duntaxat modum & clausulam præceptivam, & non irritantem, ad vitandas nempe querelas proprii Parochi, & ne detraudetur suis juribus. Ratio est, quia ex una parte favor matrimonii in jure est amplissimus, ex altera parte, cùm Tridentinum irritans matrimonia sit correctorium, potius pro valore standum est, quando ea observantur, quæ ad tollendam clandestinitatem sunt præscripta, ad quod sufficit, si matrimonium contrahatur vel coram Parocho proprio sponsi, aut sponsæ, præsentibus duobus saltem aliis testibus, vel coram alio Sacerdote ex commissione proprii Parochi, vel Ordinarii, & dictis testibus, ubi nulla fit mentio de præscitu proprii Parochi, nec solet in ejusmodi commissionibus apponi; utpote nihil faciens ad finem Tridentini; quo proin omisso valebit nihilominus matrimonium, nisi aliunde aliquid obstet.

Porro ut matrimonium valeat, 457
debet licentia assistendi fuisse intimata,

timata, & acceptata ab eo, cui conceditur, ut tenet probabilior DD. sententia cum Sanch. l. 3. de matr. D. 36. Palao tr. 28. D. 2, p. 13. Coninck. D. 27, de Sacram. n. 32. Filliuc. Hurtad. Barbof. Averl. Wiest. Schmalzgr. aliisque; quia talis licentia sapit naturam gratiæ privilegio concessæ, estque quædam privilegii donatio; privilegia autem, & donationes indigent alicujus saltem acceptatione, nec sortiuntur effectum, nisi à tempore, quo certior de illis fit is, cui conceduntur. *Cap. si tibi absenti, de præbend. in 6.* Unde si quis licentiam assistendi habeat, & se illam habere nesciat, non assistit validè; quia licentia non est valida, nisi acceptetur; acceptari autem nequit ab ignorante. Quòd si per nuntium submissum petita sit à Parocho licentia, ut alius Sacerdos assisteret, & quia sciebatur, eam esse obtinendam ante horam decimam v. g. hora verò undecima ineatur matrimonium ante adventum submissi nuntii, valida erit ea licentia, ut docent. cit. DD. quia satis est, illam esse petitam, & acceptatam à nuntio ad eam petendam destinato.

458 Ad 3. Q. An valida sit licentia assistendi matrimonio dolò, & mendaciis impetrata, uti si falso nomine alicujus Magnatis, vel falso allegatâ causâ urgentis necessitatis licentia petatur? R. sub distinctione; vel enim tale men-

dacium, aut ratio falso allegata habuit rationem causæ finalis, aut solum impulsivæ. Si habuit rationem causæ finalis, ita ut concessio licentiæ alligata fuerit à concedente veritati causæ allegatæ, clarum est, licentiam esse invalidam, & consequenter matrimonium, quia tunc apertè deficit consensus in concedente. Si verò habuit rationem causæ solum impulsivæ, tunc etsi concedens cognita falsitate allegationis non fuisset licentiam concessurus, si tamen allegationi falsæ concessionem suam non alligavit, valida est licentia, ut docent Sanch. l. c. D. 39, n. 14. Coninck l. c. n. 37. Casp. Hurtad. de matr. D. 5. diffc. 11. Palao. l. c. Perez D. 41, S. 6. Wiestn. hinc, n. 79. Schmalzgr. n. 212. Ratio est; 1. quia causa impulsiva cessante, non cessat dispositio, ut probat Tiraq. cum aliis tract. cessante causa limit. 1. à n. 1. usque ad 10. Nec talis videtur esse mens concedentis licentiam, ut velit eam esse irritam existente ea falsa petitione, ne matrimonium passim irritetur, ex eo vel maxime, quòd concedentes non lateat, sæpè mendaces esse, & fictitias ejusmodi petitiones. 2. Quia hoc ipso quòd causæ, & authoritati allegatæ consensus concedentis alligatus non sit, ille simpliciter & absolutè est præstitus, non obstante, quòd si falsitatem allegationis cognovisset, licentiam non concessisset.

R r r 2

Nec